

NO ES RES D'ESTRANY!

La gran gernació que cada vespre omplia la nostra església fou una cosa consoladora, gran, imponent.

Que n'és d'encisador dir el cant que ix de centenars de llavis i s'aixeca suplicant vers el tron de l'Altíssim!!!

Jamai des de la Missió s'hi havia acullit tanta gent gran, sota la nau del nostre temple, ço que posa en relleu que les darreres persecucions han augmentat la fe del nostre poble.

Jamai s'havia tampoc vist en l'església el bell estol de joves que assistien a les funcions religioses i que amb tant fervor alçaven llurs ulls i el cor al cel, implorant del Totpoderós perdó i clemència.

Però aquí cal esmentar que aquesta joventut no fa encara un any anava esmaperduda. Havia caigut al parany que li havien posat llurs enemics. Les passions havien ofegat el seu esperit i ni gosaven alçar l'esguard al cel. Semblava talment que havien perdut la noció de cristià.

A què és degut, doncs, aquest canvi tan radical? A les persecucions? Als desenganys? No, res d'això. Doncs, a què? Molt senzill. Això es deu sols a una entitat, es deu als «Esplais».

Si, llegidors de l'Espiga, els Esplais han completament transformat la nostra joventut i amb ella l'esdevenidor d'aquesta comtal vila.

Encara no fa un any tot es veia completament negre, semblava l'entrada d'un caos; ara, gràcies als Esplais es veslluma un esdevenidor rialler, on hi resplandeix el sol de justícia, que fa obrir la pau i germanor en nostra vila.

Però, perquè se li fa una guerra sorda a la nostra entitat? No és res d'estrany, els que ho fan són els que volen que el jove es diverteixi segons el seu gust; són quatre que volen junyir al jove amb el jou de l'ignorància; són quatre que voldrien la joventut esclavitzada i sempre amatent per satisfer llurs ambicions, per això fugen dels Esplais, perquè porta en llur programa el divertiment sà i honest, el foment de la cultura i la llibertat cristiana, i perquè amb les seves inquietuds és capaç d'ennobrir totes les coses. Però no hi ha res a fer; la nostra obra és ferma, semblant als turons que ens volten i que s'aixequen arrant del mar, venen les tempestes, les ones s'hi establellen i ells sempre fermes.

Amunt, companys, aixequem l'esguard, la victòria és nostra, Déu beneeix la nostra obra.